

Extenica

Florentin Smarandache & Tudor Păroiu

Semnificații

Extenica nu este altceva decât mult discutata interdisciplinaritate aplicată în practică care în realitate este studiu al simultaneității **entităților/univers**. Ea nu analizează doar două sau mai multe contrarii sau “rezolvarea problemelor contradictorii” ea studiază și încearcă rezolvarea simultaneității **entităților/univers**. Mai exact ea nu studiază doar contrariile ca elemente bipolare ci relația dintre două **entități/univers** nu neapărat contrare. Doi oameni, două fapte, două situații sau două fenomene (două **entități/univers** diferite), dar și continuitatea sau discontinuitatea acestora și nu neapărat contrarii. Trebuie revenit asupra categoriei filozofice de contrarie, trebuie să extindem această categorie la întreaga **transformare/spațiu/timp**. Dacă ținem cont de formulele domnului Smarandache vom constata că între limitele sale orice **transformare/spațiu/timp** este un raport de $\langle A \rangle / \langle \text{anti}A \rangle$ unde de data aceasta prin $\langle A \rangle$ și $\langle \text{anti}A \rangle$ nu mai definim contrariile ci limitele unei **transformări/spațiu/timp**. Și contrariile nu sînt altceva decât limitele transformării contrariei respective, respectiv ca exemplu trecerea de la pozitiv la negativ sau de la bine la rău. Și trecerea de la o transformare la alta este o contrarie sau dacă doriți trecerea de la o contrarie la alta este o transformare a raportului $\langle A \rangle / \langle \text{anti}A \rangle$ la fel cum se poate considera orice transformare în nelimitat. Tot ca exemplu putem defini contrarii și transformarea noastră de la existență la inexistență sau de la viață la moarte sau trecerea de la o autostradă cu circulația pe dreapta la una cu circulația pe stînga, etc. În „supa” descoperită în final în Elveția (care ar fi contrariile și care $\langle \text{neut}A \rangle$) ? toate sînt unul și același lucru ca și într-o Gaură Neagră, sînt neconvenționale. Deocamdată neconvenționale pentru noi și cunoașterea noastră, pentru că nu putem încă să le definim **transformarea/spațiu/timp** sau contrariile (cum doriți), dacă reușim convenționalizarea lor ele devin convenții pur și simplu. Deoarece filozofii nu au înțeles corect legătura dintre **transformare/spațiu/timp** și contrarii ei au condiționat **transformarea/spațiu/timp** de contrarii. În realitate contrariile sînt însăși **transformarea/spațiu/timp** sau mai exact **transformarea/spațiu/timp** are un caz particular contrariile. Așadar contrariile sînt cazuri particulare ale **transformării/spațiu/timp**. Neconvenționalul merge dincolo de aceste convenții ale **transformării/spațiu/timp** și de cunoașterea noastră dincolo de „supa” amintită.

Folosirea lui 0^* și ∞^* ca și al lui 0 și © ne aduce mai aproape de realitate dar nu la Realitatea în Sine, doar ne mărește limitele față de noi în nici un caz față de nelimitat.

Și neutrosafia poate face acest lucru prin extensie. Din acest motiv trebuie să înțelegem fenomenul filozofic adică în ansamblul lui și nu doar științific punctual, deoarece implicațiile nu sînt doar de natura unei științe ci general valabilă adică filozofic ca simultaneitate a tuturor științelor. De la fizică cuantică la medicină, biologie, fizică, chimie, tehnologie de orice natură, chiar literatură sau artă, etc. indiferent dacă cineva consideră că rezolvarea sau nu a unei probleme contradictorii nu implică toate științele, mai mult sau mai puțin. Am să dau exemplul cu autostrăzile cu benzi diferite ce trebuiesc unite. Poate spune cineva că acest lucru nu are implicație, socială, artistică, fizică, biologică, tehnologică, chimică sau chiar medicală de ce nu spirituală, etc.? să nu vă grăbiți, doar pentru faptul că nu înțelegem sau deocamdată nu vedem realitatea ci doar relativul ei nu putem nega lucrurile. Dacă ar schimba doar benzile de circulație este o soluție, o soluție convențională sînt însă și soluții neconvenționale și nu mă refer la posibilitatea modulării mașinilor astfel ca volanul să acționeze pe dreapta sau pe stînga în raport de necesități, eu privesc lucrurile mult mai neconvențional. Dacă oamenii ar putea să moduleze totul la nivel molecular sau chiar atomic sau ar putea ajunge la teleportare nu ar mai avea nevoie să moduleze șoselele și nici oamenii. Poate că în viitor se poate modela omul și nu autostrada printr-o simplă schimbare de ochelari sau cine știe ce. Pentru că noi nu putem folosi realitatea în sine și aici trebuie să respectăm regula și să trucăm realitatea noastră pentru a păcăli Realitatea în Sine. Extenica este ca o trecere de la o filozofie teistă la una ateistă sau de la literatură la metematică sau în general de la o știință la alta. În natură și în realitate această trecere este perfectă pentru că este neconvențională și se face la nivelul **entităților/univers** neconvenționale simultan și imperceptibil, nu există element neutru în simultaneitatea neconvențională este ca nașterea sau moartea fiecăruia, noi nu știm nici cînd ne naștem dar nici cînd murim aceasta este trecerea neconvențională, o transformare ca trecerea de la copilărie la maturitate nu știi niciodată cînd se face. În convențional așa cum spuneți și dumneavoastră este ca în neutrosografie, trebuie să inventăm un <neutA> care ține locul neconvenționalului din noi sau din Universul în Sine, (chiar dacă acest <neutA> este doar unul relativ și probabil) care face trecerea de la o contrarie la alta, în neconvențional aceste contrarii nu mai există sînt perfect simultane încît noțiunea însăși de contrarie devine absurdă. Autostrăzile cu siguranță vor avea un <neutA> este un truc al realității noastre. Dacă am fi neconvenționali mașina și individul s-ar adapta din mers și nu și-ar da seama decît cînd sînt pe cealaltă autostradă sau mai exact nu și-ar da seama niciodată pentru că neconvenționalul nu poate reflecta convențional. În Extenică este obligatorie neutrosafia și <neutA>, dacă nu există <neutA> trebuie să-l inventăm (așa cum am inventat cifra 0) ca pe un truc necesar al convenționalului la fel cum trebuie să facem cu orice **entitate/univers**, așa cum facem cu autostrăzile sau cum fac

unii cu interdisciplinaritatea unde legăturile neconvenționale ale simultaneității dintre fizică și chimie (<neutA>) le spunem **chimie/fizică** chiar dacă niciodată nu vom putea defini limita exactă dintre ele. Analog **bio/chimie, bio/fizică**, etc. pentru oricare două științe veți găsi <neutA> respectiv o știință de graniță. Să nu credeți că între literatură și matematică nu este o știință de graniță, ea există dar nu am denumit-o noi încă. Toate cele prezentate sînt <neutA> convențional ales pentru neconvenționalul simultaneității **entităților/univers** sau mai exact Extenica lor. Din păcate sau poate din fericire dacă nu și una și alta simultan (deoarece în lipsa echilibrului respectiv <neutA> am înnebuni cu siguranță datorită instabilității și neputinței, ca și datorită lipsei celorlalte elemente obligatorii ale unei **entități/univers**) acest <neutA> există pentru noi special, în realitate este **pozitiv/negativul** simultan al celor două extreme doar că dimensiunile simultaneității sale (ale lui <neutA>) sînt din ce în ce mai mici tinzînd către 0. Elementele sale de **formă/existență/spirit** sînt foarte puțin perceptibile (reflectabile, convenționalizabile) pentru noi sau **entitățile/univers** care ne ajută. Acest <neutA> aparține domeniului numerelor foarte mici iar ca să fie o trecere (transformare) imperceptibilă trebuie ca elementele sale să fie dacă este posibil 0. Adică $0^* \gg 0$. La fel trebuie să fie și în ecuațiile matematice dacă se poate să fie nu doar în limitele $(0^*, 1)$ ci dincolo de 0^* cît mai apropiat de 0, în lumea numerelor foarte mici dintre 0 și 0^* , în același timp în care <A> și <antiA> să aparțină mulțimii $(\infty^*, \odot)$ adaptate cu un $\lambda(1)$ sau cu ∞^* în raport de posibilitățile (trucurile) convențiilor noastre.

Mai întîi să introducem cititorul în lumea noilor convenții mai puțin convenționale decît toate cele anterioare, (niciodată însă neconvenționale în totalitate, neconvenționale doar față de cunoașterea noastră convențională) astfel vom introduce o serie de noi semnificații $(0, 0^*, \infty^*, \odot)$ chiar dacă poate simbolurile rămîn aceleași. Oamenii fac greșeala să încurce lucrurile, ei tind mereu să încurce realitatea lor (**iluzia/realitate**) cu Realitatea în Sine care nu le aparține fiind reflectată de spiritul lor doar prin intermediari (simțuri, logică, instinct, etc.) niciodată direct. Din acest motive eu am introdus elemente ajutătoare (trucuri, 0, 0^* , ∞^* , $\odot$) convenționale ca să mă apropiez de realitate.

Dacă discutăm filozofic, în Universul în Sine nu există cifra 1, există doar 0 și cuantificările sau decuantificările acestuia. Cifra 0 în Universul în Sine ar trebui să fie inexistența dar ca paradox inexistența și existența sînt simultane pentru Universul în Sine în toate formele lui convenționale sau neconvenționale. Doar noi **entitățile/univers** ni se pare că intuim existența și inexistența separat și le convenționalizăm, separarea lor nu există ca realitate cum nu există nici cifra 0 sau 1. Cifra 1 (este relativă) nu există nici în convențional, doar multiplii sau submultiplii ei și diviziunile (aceste cifre sînt limite neconvenționale adică la nelimită) acesteia sau diverse cuantificări ale acesteia. 0 și 1 sînt limitele Universului în Sine adică nelimitatul lui perfectul existenței și perfectul inexistenței, paradoxal însă ele sînt simultane și la limita lor dispar ca noțiuni convenționale. Din acest motiv singurele limite pentru noi sînt cele convenționale

respectiv 0^* și ∞^* (pe care le introduc eu) care în realitate nu sînt decît constante (infinit de mari sau de mici) limitate ale oricărei simultaneități **transformare/spațiu/timp**. În acest caz orice **transformare/spațiu/timp**, pentru noi, este convențională, deci relativă, finită și constantă raportată la Universul în Sine. Mai mult dincolo de 0^* și ∞^* există limitele 0 și $\odot$ unde $(0^*, \infty^*) \in (0, \odot)$. Asta înseamnă simultaneitatea celor două domenii de definiție în nici un caz identitatea lor. Cum orice **transformare/spațiu/timp** are un domeniu de definiție $(0^*, \infty^*)$ acest lucru implică simultaneitatea oricărei **transformări/spațiu/timp** convenționale cu cea neconvențională, dar și cu cele intermediare $(0n^*, \infty n^*)$. Această explicație ne arată că orice univers, orice **entitate/univers** și ca entitate și ca univers sînt simultane cu alte **entități/univers** (legea simultaneității). Atîta timp cît există un ∞^* care respectă relația $0^* \infty^* = c$ există și un 0 care împreună cu nelimitatul (un 0 nelimitat de mic, deoarece și 0^* este ∞^* de mic ca să respecte relația $0^* \infty^* = c$) respectă relația $0 \odot = c$ diferența este că în timp ce în convențional c poate lua valori în intervalul $(0,1)$ dacă 0^* și ∞^* sînt simetrice (respective $0^* = 1/\infty^*$), în cazul $0 \odot = c$ nu există valori în afara intervalului $(0,1)$ pentru c, singura lui valoare este 1, este unică la fel ca și 0 sau $\odot$.

Trebuie ținut cont permanent că între 0^* și 1, ca și între 1 și ∞^* sînt ∞^* subdiviziuni convenționale iar în cazul nelimitatului, nelimitate subdiviziuni ca în realitate. De asemenea între 0^* și 0 sînt nelimitate subdiviziuni ca și între ∞^* și $\odot$. Acest lucru se datorează însă nu infinitului nostru convențional (∞^*) sau lui 0^* ci nelimitatului $\odot$. Se pot lua nelimitate perechi de 0^* și ∞^* respectiv $(0_1^*, \infty_1^*)$, $(0_2^*, \infty_2^*)$, $(0_3^*, \infty_3^*)$ .... $(0, \odot)$, etc. și fiecare are ∞^* variante la stînga și la dreapta lui 1 în raport de domeniul de definiție al lui ∞^* (N, R, Q, C, etc.) și domeniile nou definite iau aceste valori. Adică între 0^* și 1 sînt numere raționale, complexe, etc. și între 1 și ∞^* sînt tot valori pe aceleași domenii de definiție dar și între 0_1^* și 1, sau 1 și ∞_1^* , sau între 0^* și 0_1^* sau ∞_1^* și ∞^* ș.a.m.d. pînă la 0 și $\odot$. Limita acestui șir este nelimitatul lor iar ca produs este 1, toate sînt simetrice față de 1. Singura lor diferență este gradul de multiplicare sau demultiplicare care se reduce la adunare și înmulțire cu și față de 1 și 0. Astfel orice număr dincolo de ∞^* este un număr cuantificat prin adunare sau scădere de 1, respectiv $\infty_1^* = \infty^* + \lambda(1)$ (indiferent de modelul funcției acestuia) unde λ reprezintă cuantificarea lui 1 prin adunare sau scădere de orice natură. Să nu uităm că înmulțirea sau orice operație este cuantificare prin adunare sau scădere de 1 și subdiviziunile acestuia. Calculatorul și sistemul binar al acestuia este exemplu edificator care rezolvă orice ecuație (fenomen, materie sau energie, etc.) prin multiplicare sau demultiplicare a lui 1 și 0. Dacă sîntem în lumea numerelor naturale atunci $\infty_1^* = \infty^* + 1$, ș.a.m.d. automat se poate calcula simetricul lui ∞_1^* sau valorile intermediare exterioare acestuia față de 0^* . În acest fel constatăm că orice mulțime de valori ale produsului lor din domeniul $(0_1^*, \infty_1^*)$ este valabilă și pentru domeniul $(0_1^*, \infty_1^*)$ dar și pentru domeniile $(0_1^*, 0^*)$ sau (∞^*, ∞_1^*) , diferența dintre ele este ordinul de cuantificare, între ∞_1^* și ∞^* dat de $\lambda(1)$. Unde λ poate lua toate valorile lui ∞^* . Putem spune astfel că orice valoare a lui ∞_1^* este

o valoare a lui λ cuantificată cu ∞^* . Caz particular $\infty_1^* = \infty^* + R$ (mulțimea numerelor reale), pentru orice număr r există un $0_1^*(R)$. Pentru orice număr al lui R , 0_1^* are un corespondent ∞_1^* prin cuantificarea cu ∞^* și evident simetric al lui $0_1^*(R)$.

Ținând cont de ceea ce am adus în prim plan pînă acum nu putem nega realitatea realității $0^* \infty^* = c$ dar nici pe cea a lui 0 unde $0 \odot = 1$ cu atît mai mult că nu putem nega existența nelimitatului cum nu putem nega existența unui 0 ca nelimitat de mic. 0 și $\odot$ fiind limitele nelimitate ale lui 0^* și ∞^* . Să nu uităm un aspect important, să nu facem greșeala să credem că realțiile $0 = c/\odot$, sau $0 = 1/\odot$ sînt relații neconvenționale ele rămîn convenționale sau mai exact neconvenționale pentru cunoașterea actuală dar nu neconvenționale adică nelimitate. În nelimitat aceste convenții devin absurde deoarece relația $0 \odot = 1$ dispare ca noțiuni sau sensuri iar la nelimitat 0 și 1 devin absurde. Să nu uităm de asemenea că orice relație, funcție, formulă, etc. matematică sau de altă natură este o cuantificare sau decuantificare a lui 1 și 0 ca dovadă că orice operație este prelucrată de un calculator oricît de sofisticată ar fi iar calculatorul nu știe decît 0 și 1 . Ba mai mult o să constatăm că și sentimente sau energii sînt cuantificări de 0 și 1 și că această cunoaștere este energie care produce legături sau desface legături ceea ce este echivalent lui 0 și 1 . Fenomenul este la fel și în creierul oricărei ființe raționale sau mai puțin raționale, doar că are alte energii și alte sisteme de numerație, de legături. În convențional 0^* sau ∞^* sînt de fapt o cuantificare sau decuantificare de 1 , în timp ce în neconvențional cuantificarea este pentru 0 ceea ce ne spune că universul neconvențional este doar o multiplicare de 0 adică cuantificare de secvețe neconvenționale 0 în nelimitat. Diferența între om sau orice alte **entități/univers** și Universul în Sine este datorată energiei care produce procesarea datelor adică a vitezei în **spațiu/timp** în care se produce procesarea și modul procesării respectiv **transformarea/spțiu/timp** care produce această procesare. În spatele lor este doar energie în forme și legături diferite. După toată această teorie cred că putem spune că în lume numerelor foarte mici sau foarte mari putem lua un ∞^* (oricît de mare, dar niciodată nu va fi nelimitat) astfel încît dincolo de mulțime numerelor $(0^*, \infty^*)$ să putem calcula un $\infty_1^* = \infty^* + \lambda(1)$, astfel încît să putem calcula un $0_1^* = 1/(\infty^* + \lambda(1))$ respectîndu-se relația $0_1^* \infty_1^* = 1$. Este o evidență că Universul în Sine ca și 0 sau nelimitatul sînt unice chiar dacă nu vom cunoaște niciodată limitele lui în ambele sensuri. Vrem nu vrem **entitățile/univers** sîntem și noi și toate sînt valori intermediare ale domeniului $(0, \odot)$ unde produsul lor este 1 . 0 și $\odot$ sînt tot constante dar paradoxal constante nelimitate (în timp ce ∞^* este un infinit limitat și constantă, $\odot$ este o constantă nelimitată) ceea ce în convențional nu se poate convenționaliza, în plus acestea (0 și $\odot$) nu mai pot fi cuantificate dincolo de ele deși avem tendința să credem acest lucru. Această relație $\lim 0^* \infty^* = 1$ cînd $0^* \gg 0$ și $\infty^* \gg \odot$ este o axiomă care nu trebuie să necesite demonstrație și nici nu are demonstrație. Trebuie să ținem cont doar că această limită devine $0 \odot = 1$ sau $0 = 1/\odot$ relație valabilă în convențional. O să spună unii că nu este obligatoriu 1 ci poate fi orice valoare c . Fals pentru că dacă în loc de 1 punem o altă valoare $0,1$ spre exemplu acest lucru se traduce prin mărirea

nelimitatului (reducere la absurd) ©, adică relația ar fi $0=1/10$ ceea ce presupune mărirea nelimitatului, (0 ar trebui să devină și mai mic) în acest punct relația este absurdă pentru că nici 0 și nici © nu mai sînt cuantificabile. Această relație este un adevăr recunoscut dar nedemonstrabil și este relația generalizată între limitele oricărei **entități/univers** adică **transformare/spațiu/timp și formă/existență/spirit**. Un caz particular sîntem și noi oamenii pentru om 0^* este nașterea lui în timp ce ∞^* al lui este moartea lui și asemănător pentru fiecare parametru al său. Produsul lor este $c \in (0,1)$ pentru perioada existenței sale (perioada convențională) și 1 pentru limita existenței sale cînd el devine **entitate/univers** constantă, finită și invariabilă în nelimitat. În acel moment toate variabilele lui devin constante mai mari sau mai mici dar invariabile definitiv. Omul devine atunci o unitate (**entitate/univers**) trecută. Pentru orice **entitate/univers** produsul $0^*\infty^*=c$ în timpul existenței dar la limita existenței sale devine 1. Așa cum am arătat în timpul existenței valorile pot depăși domeniul (0,1) pentru valori nesimetrice, în afara limitelor 0^* și ∞^* și nu în interiorul lor.

La fel ar fi și cu Universul în Sine dacă ar apare și dispere dar el nu are această posibilitate convențională el este neconvențional și 0 și 1 sînt simultane, noi doar convențional avem produsul limitelor sale 1, la limita lui toate elementele sale devin constante și invariabile și nu ar mai putea reveni la o nouă **entitate/univers** fiind nelimitat. (ar însemna să devină limitat) Relația $0©=1$ nu ar mai fi valabilă și s-ar transforma în $0^*\infty^*=c$ ceea ce ar contrazice realitatea deoarece dincolo de 0 și © nu mai există, în realitate 0 și © nu există pentru noi sau orice **entitate/univers** sînt doar o extrapolare, ele sînt ceva ce noi nu vom putea defini niciodată. 0 și © reprezintă unicitatea, perfecțiunea universului în sine, nelimitatul lui, iar produsul lor **existența/inexistența** sa. 0 este o constantă nelimitat de mică, invariabilă, © este constantă nelimitat de mare invariabilă. Și 0^* și ∞^* sînt constante nelimitat de mici sau de mari pentru noi convențiile cît existăm dar după finalul existenței noastre adică în neconvențional ele devin clar finite. Cît existăm datorită variabilității noastre ni se pare că ele sînt variabile, în realitate noi nu le cunoaștem doar cei care ne urmează constată invariabilitatea lor după moartea noastră.

Legea acumulării și divizării sau legea A^*+D^*

Plecînd de la definiție Extenica {=rezolvarea problemelor contradictorii in orice domenii (rezolvarea problemelor inconsistente (contradictorii)) să ne oprim la soluțiile contradictorii din matematică. Toate cazurile de nedeterminare din matematică au corespondențe în orice știință sau neștiință ca și teoria lui 0^* și ∞^* . Grăbirea convențională (accelerarea convențională) se produce nu doar în matematică, fizică, chimie sau alte științe ci și în neștiințe ca și în natura cosmică. Exemplu formarea Big-Bang nu este altceva decît acumulări succesive de planete sau alte sisteme solare sau de altă natură. Apoi acest Big-bang de la acumulare a trecut la divizare (expansiune) a

materiei/energie neconvențională și nu doar în forma neconvențională ci și în formă convențională. De fapt Big-bangul era deja o **materie/energie** convențională dar nu pentru capacitatea noastră de cunoaștere actuală. Această **materie/energie** deja convențională a accelerat procesul convențional formînd energii convenționale (multiplicări ale acumulărilor succesive cum sînt înmulțirea și împărțirea față de adunare sau altele) depășind limitele gravitației neconvenționale și creează planete, vegetație, apă, viață, etc. într-un ritm mult mai mare decît acumularea gravitațională. La fel și omul cu energiile sale convenționale accelerează fenomenele în mod convențional specific **entității/univers** om și elementelor sale **formă/existență/spirit** ca și elementelor acestora în raport de capacitățile lui convenționale sau de necesitățile lui convenționale. Reamintesc că orice număr este reprezentat de cifra unu și multiplii și submultiplii acesteia în convențional și de cifra 0 în neconvențional și că orice valoare a unei funcții indiferent de domeniul de definiție este un multiplu sau submultiplu al lui 1. Calculatorul este unul din cele mai sigure argumente deocamdată, el lucrînd doar cu 0 și 1 în timp ce Universul în Sine doar cu 0 plecînd de la relația $0\odot=1$, adică 1 este un multiplu nelimitat al lui 0 în neconvențional. Relație valabilă și în convențional dacă folosim relația $0^*\infty^*=1$. Și acest 1 este multiplu infinit de 0^* , mai mult trebuie să ținem cont că orice număr în orice sistem de numerație folosește aceleași simboluri (respectiv cifre) și ca atare multiplii și submultiplii ai lui 1. Pînă și cele 10 cifre de la 1 la 10 sînt multiplii sau submultiplii ai lui 1 iar în matematica convențională nu există alte cifre. Am definit în acest fel o nouă lege T^* , legea acumulării și divizării Universului în Sine, adică legea A^*+D^* care se definește astfel:

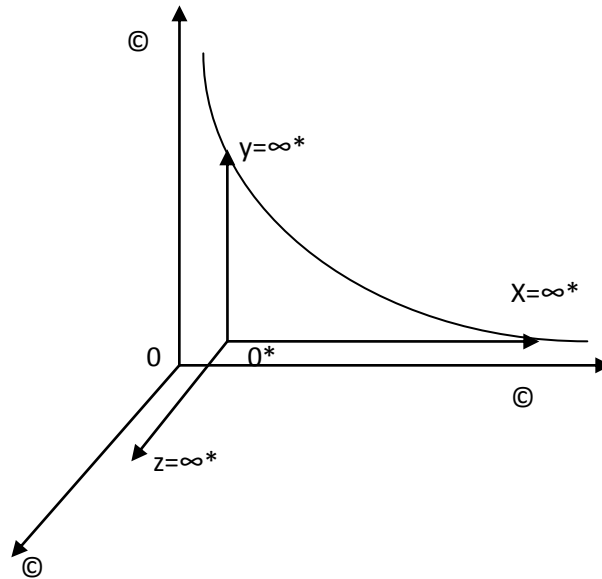
- orice **entitate/univers** este acumulare sau divizare a lui 1 în convențional sau de 0 dacă vorbim de neconvențional.

Această lege are și formularea matematică prin relația $0\odot=1$, relație care se traduce prin faptul că un număr nelimitat de 0 (este vorba de un 0 neconvențional, nelimitat de mic, secvența neconvențională 0) de **entități/univers**, **entități/univers** 0 nelimitat de mici dau o unitate (o **entitate/univers** unitate 1). În particular relația devine convențională și se scrie $0^*\infty^*=1$, care ne spune același lucru dar folosește valori convenționale.

Cazuri particulare din matematică și neconvenționalul lor

Să analizăm cîteva cazuri de nedeterminare din matematică, $\infty-\infty=$ nedeterminat, $\infty/\infty=$ nedeterminat, sau $0/0=$ nedeterminat, $0\infty=$ nedeterminat, $0^0=$ nedeterminat, $\infty^0=$ nedeterminat și 1^n ($n=\infty$). Trebuie să aducem în discuție la aceste cazuri toate cazurile asimptotice ale funcțiilor care sînt de aceeași natură cu aceste cazuri nedeterminate. Dacă vom considera infinitul asimptotic (și nu ∞ , nelimitatul) un ∞^* atunci vom ști toate

valorile funcției inclusiv pentru ∞^* . Desigur că există și valori dincolo de ∞^* dar acestea ori nu ne interesează ori devin imposibil de determinat, ori dacă este nevoie extrapolăm valoarea lui ∞^* cu un $\lambda(1$. Cazul parabolilor este evident în acest sens dar nu trebuie să ne oprim doar la parabolile matematice sau fizice sau chimice relația cu 0^* și ∞^* este valabilă oricărei parabolile literare, sensibile, logice sau ilogice, științifice sau neștiințifice. Ca principiu general ar trebui modificat sistemul de coordonate în raport de 0 , 0^* , ∞^* și $\textcircled{C}$, astfel graficele ar putea fi în felul următor,

Unde $0^*\infty^*=1$, iar $0\textcircled{C}=1$.

- $\infty-\infty$ = nedeterminat, este o variantă neclară pentru că noi sîntem limitați și din acest motiv ∞ nu este nelimitat ci limitat, chiar dacă noi în intuiția noastră intuim nelimitatul lui. De aceea revenim la semnificațiile introduse de mine respectiv 0 , 0^* , ∞^* , $\textcircled{C}$, care definesc mult mai exact realitatea (chiar dacă nu Realitatea în Sine) și totodată extindem infinitul nostru limitat la nelimitat. În acest caz dacă înlocuim ∞ cu ∞^* rezultă relația $\infty_1^*-\infty^*=0^*$ unde eroarea este dată de mărimea lui ∞^* și numai dacă cele două valori ∞_1^* și ∞^* sînt diferite, evident $\infty_1^*-\infty^*=0^*$, unde toate cele trei valori sînt numere concrete convenționale iar relația este o realitate a noastră o realitate convențională. Fiind în convențional putem alege orice valoare pentru ∞_1^* și ∞^* iar diferența lor verifică relația prezentată. Dacă ∞_1^* și ∞^* tind către $\textcircled{C}$ este evident că diferența lor tinde către 0 neconvențional, nelimitat de mic și nici în acest caz nu putem verifica nedeterminarea lui.

- ∞/∞ , așa cum am arătat mai sus trebuie să facem diferențierea între posibilitățile noastre convenționale și neconvențional prin introducerea noilor convenții. În acest caz relația poate fi scrisă $\infty_1^*/\infty^*=1+a$, unde $a \in (0,1)$ dacă $\infty_1^* > \infty^*$ sau $\infty_1^*/\infty^*=1-a$ unde $a \in (0,1)$ dacă $\infty_1^* < \infty^*$. În cazul în care ∞_1^* și ∞^* » © relația devine ©/©=1 dar totodată devine și imposibilă deoarece convențional dispăre totul ca sens, chiar și sensurile.

- $0/0$, este analog lui ∞/∞ doar că relația devine $0_1^*/0^*=1+a$ unde $a \in (0,1)$ dacă $0_1^* > 0^*$ sau $0_1^*/0^*=1-a$ dacă $0_1^* < 0^*$. În realitate oamenii nu caută neapărat aceste valori convenționale ei caută nelimitatul pe care oricum nu îl vor găsi și chiar dacă prin absurd l-ar găsi acesta este dispărut în același moment.

- 0^0 , se transformă în $0^{*0^*}=a$ iar în acest caz devine o valoare determinată.

- ∞^0 , devine $\infty^{*0^*}=a$, de asemenea valori determinate și nu nedeterminate pe toată perioada existenței.

- 1^n , unde $n=©$. Caz nedeterminat oare de ce? Dacă $n=\infty^*$ atunci valoarea $1^n=1$ pentru orice n . Dacă mergem la limita lui 1^n către nelimitat doar la limită aceasta nu este 1 dar acolo nu mai este nimic sau este totul simultan pînă la desființarea convențiilor de orice natură inclusiv 1 și ©.

- 0^∞ , în realitate relația convențională $0^\infty=\text{nedeterminat}$ nu este valabilă, sau este doar convențional valabilă dacă dorim să impunem acest lucru, deoarece raportul lor nu este o variabilă ci o constantă. În realitate $0^\infty=c$ unde c are valori în orice sistem de numerație și respectă relația $c/\infty=0$. Este greu să cred că nedeterminat/ $\infty=0$ mai ales dacă nedeterminatul este ∞ sau 0 sau nelimitat, sau orice valoare între ∞ și ©, adică dincolo de infinit în nelimitat. Îl vom analiza un pic mai special plecînd de la relația $0^{*\infty^*}=1$, care este o relație perfect valabilă atîta timp cît $0^* \neq 0$ și $\infty^* \neq \infty \neq ©$ iar 0^* și ∞^* sînt simetrice față de 1, în aceste condiții există o funcție $f(x,y)=1$, unde $x=0^*$, iar $y=\infty^*$ care să verifice relația. Evident în aceste condiții $\infty^*/©=0$, dar și $c/©=0$, unde © = nelimitat. În acest fel definim un 0^* și ∞^* care pot fi cuantificate cu orice $\lambda \neq 0$ și $\lambda \neq ©$, care poate aparține, sau nu, intervalului $(0^*, \infty^*)$. Relația $0^{*\infty^*}=1$ este un caz particular al relației $0^{*\infty^*}=c$ pentru că în matematică $0^{*\infty^*}=c$ sau $0^{*\infty^*}=\text{nedeterminat}$ dar acest nedeterminat este nedeterminat ca valori ale lui c și nu că c ar fi mai puțin constantă. Ținem cont în acest sens și de relația $0^*=c/\infty^*$, adică $0^{*\infty^*}=c$, întrucît $\infty^* \neq 0$, relație recunoscută de matematica noastră convențională. Este de asemenea evident că $0^* \in (0,1)$. În acest fel printr-un coeficient λ putem merge în lumea numerelor foarte mici, sau foarte mari. În orice structură, formulă, **entitate/univers**, convenție, trebuie introdus un coeficient care face parte din universul numerelor foarte mici sau foarte mari care să corecteze relația convențională și care să reprezinte relativul oricărei relații, legi, etc. Trebuie să plecăm de la faptul că orice număr convențional este format din cifra unu prin multiplicare sau demultiplicare adică prin adunare și scădere și nimic altceva. Singura diferență este că această multiplicare (adunare și scădere) se poate grăbi

(convențional) prin artificii de înmulțire și împărțire sau alte operații și funcții, dar toate absolut toate pleacă de la ceea ce v-am prezentat. În neconvențional toate cifrele și relațiile indiferent de știință pleacă de la cifra 0. Adică cifra 1 este o sumă nelimitată de cifre 0 ($0\textcircled{=}1$ este adevărată) sau în convențional este o multiplicare a lui 0^* cu ∞^* , respectiv $0^*\infty^*=1$. Orice sistem de numerație pleacă de la acest număr și putem scrie fără dubii că mulțimea numerelor naturale N este de fapt $N=1+N^*$ sau $N=1+\infty^*$ unde $\infty^*\in N^*$ ($N^*=N-1$). În acest fel se poate scrie că orice sistem de numerație dincolo de ∞^* pleacă de la ∞^* la care se adaugă un număr nelimitat de alte diviziuni evident dintr-un sistem de numerație sau altul. 0^* și ∞^* teoretic nu mai sînt nedeterminate dacă le-am considerat diferite de 0 sau de ∞ , ele au o valoare bine determinată dar nu le știm valoarea și pot lua o mulțime de valori ceea ce în convențional este mai greu. Să presupunem că $0^*=1/a$ unde $a\neq(0,1)$, în acest caz există un număr $\infty^*=a$ astfel ca $0^*\infty^*=1$. Dacă luăm un șir de valori ale lui 0^* și ∞^* , respectiv $0n^*$ și ∞n^* , obținem un șir de limite ($0n^*, \infty n^*$) cu relația dintre ele $0n^*=1/(\infty^*+n)$ și $\infty n^*=\infty^*+n$ (n poate fi natural, real, rațional, etc.) asta implică faptul că pentru orice $0n^*$ există un ∞^*+n ca relația să rămîină valabilă. Asta presupune că pentru intervalul $0n^*$ și ∞n^* există limitele 0,1 al produsul lor, limite între care putem lua orice valoare pentru $0n^*$ și ∞n^* . Trebuie să remarcăm faptul că atît $0n^*$ cît și ∞n^* nu sînt valori variabile ci constante chiar dacă ele sînt infinite către mărime nelimitată sau către 0 nelimitat de mic. Aceste valori sînt limitele finite ale unei **entități/univers** (om, calculator, telescop, planetă, etc.) Filozofic vorbind produsul existențial de la nașterea unei **entități/univers** (0^*) pe toate direcțiile cu limita infinitului său (∞^*) este 1 în realitatea convențională dar și la limita lor neconvențională în condițiile enunțate mai sus. Doar pentru Universul în Sine valoarea produsului $0\textcircled{=}1$ în orice condiții, în timp ce pentru orice valoare mai mică de $\textcircled{}$ produsul este între (0,1) indiferent cît de mari sau de mici sînt valorile 0 și $\textcircled{}$. În Universul în Sine produsul $0^*\infty^*=1$ este cuprins între (0,1). De aici pînă la matematica neconvențională mai avem un pas, vorbind de neconvenționalul cunoașterii noastre și nu de neconvenționalul în sine. Putem scrie relația $0^*\infty^*=c$ unde $c\neq(0,1)$ doar dacă în realitate putem presupune un ∞^* nesimetric față de 1, în acest caz valoarea produsului este mai mare sau mai mică decît 0 sau 1. Dacă $\infty n^*\neq\infty^*$ acesta poate fi $\infty n^*=\infty^*+a$ sau $\infty n^*=\infty^*-a$, pentru orice $a\in\mathbb{C}$. În acest caz $0^*\infty^*=1$ devine $0^*(\infty n^*-a)=1$, adică $0^*\infty n^*=1+a0^*$. (toate operațiile sînt valabile pentru că toate numerele sînt diferite de 0). După această explicație putem spune că între simetricile 0^* și ∞^* produsul lor este între 0 și 1. Adică $c\in(0,1)$ pentru $0^*\in(0,1)$ în timp ce dacă $0n^*=0^*+a$, atunci din relația $0n^*\infty^*=c$ rezultă $a=(c-1)/\infty^*$ mai mic decît 1. Între 0 și 1 sînt nelimitate subdiviziuni dar și în afara lor întrucît nu putem lucra cu nelimitatul ne vom opri întotdeauna la un limitat 0^* și ∞^* care sînt valori cuantificabile care se pot extinde dincolo de numerele mari sau mici actuale. Relațiile rămîin valabile ca extrapolare și în neconvențional dar este doar o ipoteză niciodată verificabilă pentru că nelimitatul nu ne aparține. Pardoaxal însă în nelimitat existența și inexistența nu pot fi depășite iar ele reprezintă 0 și 1 neconvențional, nelimitate, adică dincolo de orice 0^* și

∞^* există un singur Univers în Sine. Relația $0\odot$ nu este niciodată 0 și nici valori între 0 și 1 pînă la limita nelimitatului $\odot$ și al lui 0, care de fapt ca un paradox nu există (devin absurde ca noțiuni convenționale). La valori nesimetrice intermediare limitelor lor (deoarece produsul lor nu permite existența nesimetrică a unuia dintre ele în afara lor) produsul lor nu poate fi decît 1 pentru orice valoare conform demonstrației anterioare. Dovada este însăși existența **entităților/univers** și nelimitatul lor ca număr, formă etc. cu probabilitate de apariție $1/\odot$ și posibilă doar datorită relației $0\odot=1$. Este însă inutil să vorbim convențional de neconvențional motiv pentru care ne oprim la relația $0^*\infty^*=1$ și la convențiile noastre. Preluînd aceste lucruri filozofic vom constata că orice realitate convențională respectă această regulă și să urmărim sentimentele care deși au valori de la 0^* la ∞^* ele sînt un singur sentiment sau orice univers este o singură entitate simultan. Sentimentele, existența, forma, etc. sînt acest nedeterminat c cu valori între 0^* și ∞^* dar în același timp nu depășesc valoarea 1 în condiții de simetrie ci doar anomalia lor face valori dincolo de 0 și 1. Noi sîntem valorile nedeterminate ale Universului în Sine la fel cum pentru noi sentimentele noastre sînt aceste valori nedeterminate. Toate aceste valori convenționale sînt constante și limitate (bine determinate ca **transformare/spațiu/timp** și **formă/existență/spirit** față de Universul în Sine) chiar dacă noi nu sesizăm acest lucru. $0\odot$ =nedeterminat mi se pare improprie pentru că în Universul în Sine nimic nu este nedeterminat față de Universul în Sine **entitățile/univers** sînt nedeterminate pentru noi sau alte **entități/univers** dar nu pentru Universul în Sine. Este greu de acceptat și pentru că este mai greu de acceptat relația nedeterminat/ $\odot=0$ mai ales cînd nu știi valoarea nedeterminatului care poate fi însăși $\odot$ și în acest caz cu siguranță nu mai respectă relația convențională. Dacă însă nedeterminatul este o valoare constantă inclusiv ∞^* atunci relația devine logică în convențional. Chiar și în cazul $c/\infty^*=0^*$ pentru că este o convenție iar relația este logică în convențional. Unii poate vor pune la îndoială logica ei dar atît timp cît 0^* și ∞^* sînt valori simetrice relația este valabilă indiferent cît de mari sau de mici sînt aceste valori. A nu se confunda valoarea c cu viteza luminii. Aceste valori aparent sînt variabile dar variabilul lor este de fapt datorat nouă care sîntem variabili și nu acestor valori constante ca și în cazul mișcării cînd ne mișcăm noi avem senzația că se mișcă obiectele care stau pe loc, (în relativitatea absolută chiar nu se știe cine stă și cine se mișcă) noi și convențiile noastre sîntem relativi și nu Universul în Sine neconvențional și nelimitat și invariabil, adică perfect. Noi sîntem imperfecțiunea perfecțiunii fără de care nici perfecțiunea nu ar exista dar nici invers. În concluzie raportul $c/\odot=0$ nu este real pentru noi ci corect este $1/\odot=0$, dar nici $\infty^*/\odot=0$ sau $c/\infty^*=0$ nu sînt corecte, ele ne arată totodată un singur lucru că produsul $0^*\infty^*$ sau $0\odot$ nu este nedeterminat ci o valoare constantă nedeterminată adică $0^*\infty^*=c$ sau $0\odot=1$. Această constantă reprezintă **entitățile/univers** din Universul în Sine și valori între 0 și 1 sau raportate într-un fel sau altul la 0 și 1 cu probabilitatea logică de $1/\infty^*=0^*\neq 0$ sau $1/\odot=0$.

Lumea realității noastre convenționale (iluzierealitate) este aceasta, adică cea cuprinsă între 0^* și ∞^* , aceasta este de fapt realitatea cunoașterii noastre și a existenței noastre spirituale indiferent ce credem sau ce spunem noi sau alte **entități/univers**. Din împlinire această realitate este simultană cu o Realitate în Sine dar și cu o realitate în care există 0 și nelimitatul, adică și ceea ce există dincolo de 0^* și ∞^* și ambele suprapuse (simultane) cu o lume nelimitată în care toate convențiile noastre sau ale oricărei **entități/univers** chiar dacă există nu mai pot fi reflectate convențional de nici o **entitate/univers** deoarece 0 și ∞ devin unul și același lucru simultan asemănător cifrei 0 care este și pozitivă și negativă în același timp în care nu este nici pozitivă nici negativă, nemaiputând face o astfel de interpretare. Aceste relații interpretate filozofic ne spun ceea ce ne spune și realitatea, că dincolo de limitele noastre adică între 0^* și 0 sau între ∞^* și nelimitat sînt alte limite $0n^*$ și ∞n^* cu nelimitate subdiviziuni și variante și **entități/univers** dar diferite în același **timp/spațiu** (cuantificate în plus sau minus, **pozitiv/negativ**) și tot așa merg în nelimitat indiferent cît de mare sau de mic este infinitul nostru convențional. (∞^*)

O funcție **entitate/univers**

Să ne imaginăm o funcție pentru orice **entitate/univers**, este clar că nu putem să producem o funcție care să înlocuie perfect o **entitatea/univers** și că trebuie să ne folosim de trucurile convenționale ca în cinematografie (cele 24 de imagini) sau în matematică multiplicarea rapidă sau demultiplicarea rapidă (respectiv înmulțirea și împărțirea sau alte funcții), în pictură perspectiva, în literatură imaginile fowlkneriene dar care sînt o mulțime și în fizică, chimie, etc. În cinematografie știm că mișcarea să redă prin succesiunea rapidă a 24 sau mai multe imagini, în pictură perspectiva este dată prin linii care pleacă dintr-un punct iar paralelismul prin linii care se intersectează dincolo de peisaj, în matematică orice operație în afară de adunare este un truc, o cuantificare rapidă cum spun eu în încercarea de a scurta timpul sau spațiul sau transformarea, în fizică se fac modele mecanice, electrice sau de altă natură pentru studiul fenomenelor în timp și spațiu chiar dacă știm că nu sînt realitatea în sine. Și în cazul nostru trebuie să găsim un truc filozofic (un model de funcție) dar să și ținem cont că singura legătură dintre transformările a două **entități/univers** este cuantificarea sau decuantificarea adică în convențional adunarea sau scăderea în variantele lor convenționale diverse. În acest fel orice relație matematică sau fizică sau de altă natură nu trece una la alta decît prin cuantificare sau decuantificare. Dar să trecem la funcția noastră unde cea mai complexă legătură și care doar aparent redă simutaneitatea (ca și adunarea și scăderea care aparent dau simutaneitate) este funcția funcției adică $F[fn(x)]$ unde $n \gg \infty$ iar $x \gg \infty$. Plecînd de la această variantă să ne imaginăm o **entitate/univers** ca o combinație de două funcții $E[fn(x,y,z)]U[fn(\alpha,\beta,\gamma)]$ unde U este universul iar E este entitatea iar x =forma, y = existența, z =spiritul, α =transformare, β =spațiu, γ =timp . La

rîndul lor fiecare din aceste variabile sînt funcții compuse de alte variabile respectiv $x=f(a_1, b_1, c_1, \dots \text{etc.})$ unde $a, b, c, \dots \text{etc.}$ = parametrii formei, $y=f(a_2, b_2, c_2, \dots \text{etc.})$ unde $a_2, b_2, c_2, \dots \text{etc.}$ = parametrii existenței (gol, plin) iar $y=f(a_3, b_3, c_3, \dots \text{etc.})$ unde $a_3, b_3, c_3, \dots \text{etc.}$ = parametrii spiritului (memorie, gîndire, intuiție, instinct, etc.). Toate aceste funcții și parametrii merg în nelimitat în funcție de alți parametri și alte funcții dar noi fiind în convențional ne putem opri la o convenție acceptată la care vom adăuga o funcție de corecție $f(\lambda)$ iar $\lambda=\lambda(1)$ care să reprezinte corecția și evident aparținînd lumii numerelor foarte mici, adică relativul **entității/univers** datorat parametrilor necunoscuți interiori sau exteriori și această funcție nu trebuie să lipsească de la nici o **entitate/univers**. Această funcție rămîne o convenție, limitată și relativă pe care în raport de convențiile noastre o putem neglija sau nu. Plecînd de aici și încadrînd orice **entitate/univers** în limitele ei de existență adică 0^* și ∞^* pentru orice parametru, ținînd cont că valorile simetrice în intervalul 0^* și ∞^* pot fi stabilite avem o imagine truc a unei **entități/univers**. Această funcție adaptată pentru fiecare **entitate/univers** în parte o putem utiliza pentru rezolvarea contradicțiilor ei sau cel puțin pentru depistarea punctelor sensibile în raport de fiecare parametru **pozitiv/negativ**. Lumea acestor parametri este cea prezentată în schema neconvențională a parametrilor unei **entități/univers**. Cu o astfel de funcție putem determina elementele ei neutre în raport de **spațiu/timp** sau de elementele lor de comparație limitate în raport de relativul acestei funcții $f(\lambda)$. Realitatea ne spune de la început că această funcție trebuie să fie o simultaneitate **finit/infinită** de funcții limitate și relative în timp ce funcția $f(\lambda)$ deși limitată la lumea numerelor foarte mici ea este nelimitată ca diviziuni.

Lumea reală în raport de <A> și <antiA>.

Realitatea noastră dar și realitatea în sine sînt o simultaneitate de <A> și <antiA> iar <neutA> nu există decît convențional, teoretic <neutA> este tot o simultaneitate de <A> și <antiA>, un $S[(<A>/<antiA>)]$ unde <A> și <antiA> au valori **pozitiv/negative** în permanență, convențional spus. În neconvențional <neutA> nu există dar ca orice paradox totul este un <neutA> ca o simultaneitate de <A> și <antiA>. Adică să nu ne facem nici o iluzie că dacă raportul $<A>/<antiA>=0,99$ cele două sînt separate sau că una din ele nu există, atîta timp cît există un raport există simultaneitatea lor. <neutA> nu există dar aparține oricărei valori ale raportului $<A>/<antiA>$, adică filozofic convențional și neconvențional <neutA> nu există dar face parte din orice raport $<A>/<antiA>$ al oricărei **entități/univers** inclusiv formule matematice, fizice, chimice, etc. ca și în neutrosofie simultaneitatea lui <A> și <antiA>. Orice fenomen convenție are o reprezentare matematică, fizică, chimică, etc. adică o filozofie matematică, chimică, etc. ca și o filozofie generală **entitate/univers** ca dovadă că în principiu pe calculator se poate studia orice fenomen sau transformare, mai bine sau mai puțin bine în raport de capacitatea convențiilor noastre. Aceste reprezentări sînt funcții de <A> și <antiA> ,

necunoscutele lor sînt și ele simultaneități de $\langle A \rangle$ și $\langle \text{anti}A \rangle$ (ca orice **entitate/univers**). $\langle A \rangle$ și $\langle \text{anti}A \rangle$ au același domeniu de definiție, deoarece $A \in (0^*, \infty^*)$ iar $0^* \infty^* = 1$ dar și $\langle \text{anti}A \rangle \in (0^*, \infty^*)$, ținînd cont că în afara lui $\langle A \rangle$ nu există $\langle \text{anti}A \rangle$ în acest caz rezultă același domeniu de definiție iar $0^* \infty^* = 1$. A crede că există un $\langle \text{anti}A \rangle$ în afara domeniului de definiție al lui $\langle A \rangle$, este ca și cînd am spune că poate exista lumină fără întuneric sau **entități/univers** fără materie sau fără energie sau pozitivul fără negativ, sau o singură latură a oricărei contrarii, etc. în acest caz $\langle \text{neut}A \rangle$ este un element de simetrie în raportul dintre $\langle A \rangle$ și $\langle \text{anti}A \rangle$ cum este 1 pentru produsul limitelor lor ceea ce putem spune că 1 este simetricul lui $\langle A \rangle$ și $\langle \text{anti}A \rangle$ respectiv $\langle \text{neut}A \rangle = 1$. Doar 1 este neutru și față de $\langle A \rangle$ și față de $\langle \text{anti}A \rangle$ în raportul dintre ele adică $\langle A \rangle / \langle \text{anti}A \rangle = 1 = \langle \text{neut}A \rangle$. Depinde de noi unde situăm această valoare a lui 1 pe axa dintre ele. Nu putem spune că valoarea raportului este 0 sau poate fi zero niciodată deoarece valoarea fiecăreia este diferită de 0 ca să existe, chiar dacă și 0 poate fi un neutru pentru **pozitiv/negativ** de exemplu dar nu ca produs ci ca adunere ceea ce noi nu comentăm momentan. Este evident că pentru orice valoare $c \in (0^*, \infty^*)$ produsul $0^*c = a < 1$. Încă un argument că limita intervalului adică ∞^* verifică relația $0^* \infty^* = 1$. Pentru a demonstra că $a < 1$ este suficient să luăm un $0^* < \infty^* < \infty^*$ pentru care relația noastră devine $0^* \infty^* = a$, dar $\infty^* = \infty^* - k$, unde $0^* < k < \infty^*$ ceea ce duce la $0^*(\infty^* - k) = a$ de unde rezultă $1 - k0^* = a$ ceea ce evident ne confirmă ipoteza deoarece și 0^* și k sînt numere diferite de 0, dacă ar fi 0 $a = 0$ adică $\infty^* = \infty^*$. În raport de acest element de echilibru fiecare valoare are un simetric în intervalele respective, nu numai atît toate elementele unei **entități/univers** respectă această regulă a simetriei limitelor sale. În mod convențional putem alege alte valori pentru simetrie dar toate sînt doar cuantificări ale lui 1 și al simetricilor acestuia. În matematică acest $\langle \text{neut}A \rangle$ există ca și în alte științe sau neștiințe dar nu există ca realitate neconvențională.

Noi și limitele noastre convenționale

Poate unii o să-mi spună că viața unui om pleacă de la 0 și se termină ca exemplu la 50 de ani și că produsul limitelor sale este ori 0 ori nedeterminat ori 50, în nici un caz 1. Cu părere de rău le spun că pe de o parte niciodată omului nu-i putem determina cu precizie de 100% anul nașterii sau al morții (nu există sistem de măsurare perfect) iar pe de altă parte condiția de bază este ca cele două valori să fie simetrice și să acceptăm o anumită eroare convențională. (eroare care ne redă relativul convenției) Simetricul lui 50 este $1/50$, adică $0,02$. Eroarea fiind de $(0-0,02)/50 = 0,0004$ față de 0. În plus ca realitate nașterea ca și mortea nu există este o transformare continuă. Valorile sînt relative ca orice valoare convențională. Din cauza acestor motive putem convențional alege oricînd un 0^* în raport de ∞^* (50 de ani) astfel ca relația să fie valabilă în raport de eroarea pe care o dorim sau o acceptăm. În condițiile noastre relative $0^* \in (-1, 0)$ sau $0^* \in (0, 1)$ iar $50 = \infty^* \in (49, 50)$ sau $(50, 51)$. Trebuie însă luat în calcul că vorbim de valori convenționale

mici sau mari dar nu de valori convenționale foarte mici sau foarte mari care se pot obține prin multiplicarea domeniului ($0^*, \infty^*$) cu orice $\lambda(1)$. În cazul numerelor foarte mici sau foarte mari echivalența se menține dar eroarea se micșorează. În cazul numerelor mici sau mari vorbim de numere dar la numere foarte mici sau foarte mari vorbim doar de simboluri ale numerelor. Orice **entitate/univers** nu poate să-și cunoască simetria deoarece nu-și atinge limitele și ca atare nu poate face produsul lor, valabil și pentru Universul în Sine. Ținând cont că orice convenție, **entitate/univers** este definită de domeniu de definiție, limite, elemente de echilibru și de comparație fiecare din aceste elemente are propria-i determinare și ca atare propriile limite la care produsul lor simetric este 1. Limitele oricărui parametru sînt definite de $0^* \in (0, 1)$ și $\infty^* \in (1, \infty)$ sau mai exact intervalului $\infty^* \in (\infty^*-1, \infty^*)$ sau (∞^*, ∞^*+1) , adică respectă regula neutrosifică a domnului Smarandache respectiv $\infty^* \in (\infty^*-\varepsilon, \infty^*+\varepsilon)$ iar $0^* \in (0, 1)$, 0 și 1 echivalentele lui $0^*+\varepsilon$ și $0^*-\varepsilon$. Trebuie supus unei analize această relație deoarece folosim un ε dar în realitate relația este $\infty^* \in (\infty^*-\varepsilon_1, \infty^*+\varepsilon_2)$ și doar în cazuri particulare $\varepsilon_1 = \varepsilon_2$. În realitate niciodată nu este valabilă relația $\varepsilon_1 = \varepsilon_2$ pentru că atunci ar putea fi determinat orice număr în mod perfect și nu relativ știind că este media domeniului său.

Energie neconvențională

Singura energie nelimitată este gravitația de fapt nu gravitația ci o forță de atracție care se transformă convențional în gravitație. Dovada celor spuse de mine ste însăși acea supă descoperită în Elveția unde sînt convins că deși nu mai putem separa convențional energia de materie este și energie și materie iar materia este sub atracția unor energii necunoscute încă. Această atracție este echivalentul acumulării universale în timp și spațiu și vinovatul existenței oricărei transformări în Universul în Sine. Trebuie să ținem cont și de contrariul ei respectiv respingerea sau echivalentul descompunerii al împingerii materiei în afara ei echivalent al convenționalei pierderi sau scăderi din matematică. În termeni astronomici contracția universului și expansiunea lui. Orice **entitate/univers** este efect al acestei acumulări și energiei ei neconvenționale sau în termeni convenționali simultaneitate **materie/gravitație**. Nimic nu s-a format în univers fără gravitație chiar și energiile convenționale respectiv electrică, magnetică, atomică, etc. dacă ne gîndim că mai întîi trebuiau să se acumuleze particulele neconvenționale la care nu se mai poate vorbi de energiile noastre convenționale și nu doar atît nu putem vorbi de energie atomică dacă atomii nu există ca și de un cîmp magnetic dacă acești atomi nu mai există ca în „supa” domnilor din Elveția. **Entitățile/univers** neconvenționale gravitează în Universul în Sine în formă convențională și neconvențională în mod liber, acumularea lor este în timp și spațiu nelimitat iar după o acumulare suficientă această simulatneitate produce materii și energii convenționale. În final aceste **entități/univers** de **materie/energie** (convenționale) prin acumulări succesive (convenționale sau neconvenționale) sau

diviziuni ajung din nou **entități/univers** neconvenționale în stadiu liber nelimitat de mici sau de mari. Trebuie să ne punem întrebări neconvenționale și să ne depășim propriile limite să nu credem că energiile sînt finite, să nu credem că ceea ce cunoaștem este Realitatea în Sine să nu credem că Big-Bangul este ultima frontieră, limita, cînd de fapt pînă acum nu am găsit limită nici măcar în interiorul atomului. Orice formă de organizare nu s-a format din inexistență, nici măcar din vid, ci pe o acumulare neconvențională **materie/energie** care este în același timp **materie/energie** convențională și neconvențională. O **materie/gravitație** dincolo de capacitatea noastră de convenționalizare. Crede cineva că planetele sau Big-bangul sau Găurile Negre sînt posibile fără gravitație? se înșeală. Crede cineva că ar fi apărut viață sau forme de organizare fără gravitație (indiferent cît de mare sau de mică) fără gravitație? se înșeală. Crede cineva că ar fi existat existență fără acumulare? se înșeală. Nimic nu se putea forma în lipsa unor acumulări succesive datorită unei atracții (gravitații) la fel cum totul dispare, se transformă datorită acestei energii nepuizabile, nelimitate (singura energie real neconvențională). Nu ne referim la gravitația unei planete sau alta care este o gravitație convențională ne referim la o gravitație neconvențională care își permite să atragă elemente (secvențe) neconvenționale "0" în **materie/energie** neconvențională și convențională, acolo unde materia și energia (gravitația) se confundă pînă la dispariția posibilității de convenționalizare. Ideea de a face structuri modulare nu este o noutate dar ideea de a face structure modulare din elemente neconvenționale este categoric nouă dar și imposibilă pînă la proba contrarie. (depinde pînă unde convenționalizăm noi neconvenționalul) Teoretic putem spune că este posibil în cazul nostru să modulăm atomii și moleculele și nu oamenii sau șoselele, dar nu eu sînt cel care poate face sau nu acest lucru fiecare știință are această sarcină în raport de direcția în care merge, poate nu merge dar ideea de modulare neconvențională (poate acum doar SF) va aduce mai devreme sau mai tîrziu soluții și modele noi neconvenționale. Dacă nu în construcții poate în transportarea în spațiu și timp a noastră sau pe alte planete. Poate și în matematică redefinim modulul în raport de elementele neconvenționale sau nedeterminate. Acumularea și divizarea sînt singurele operații neconvenționale (nelimitate, unice, etc.) respectiv adunarea și scăderea în convențional. Demonstrația este banală dacă ținem cont că un calculator face și desface orice fenomen, funcție, sistem, etc. doar prin adunare și scădere și doar cu 0 și 1. Savanții ca și artiștii sau orice geniu au căutat cifra perfectă, această cifră este 1 pentru convențional și 0 pentru neconvențional. Dacă vom ajunge la limita neconvențională cînd vom putea aduna și scădea doar cifre de 0 și să obținem aceleași rezultate convenționale, atunci vom fi noi Dumnezeu și nu vom avea limite. Ar rămîne totuși o singură diferență între convențional și neconvențional din acest punct de vedere, spațiul și timpul acestor acumulări sau divizări. Convenționalul le face în **spțiu/timp** limitat în timp ce neconvenționalul în **spațiu/timp** nelimitat.

Concluzii

Trebuie să ținem cont că 0 și © sînt valori constante, nelimitate indiferent cît de mari sau de mici iar produsul lor nu poate fi decît o cifră constantă intermediară lor, regulă de altfel respectată și în convențional. Dacă însă în convențional produsul limitelor poate lua orice valoare între limitele respective în neconvențional adică nelimitat nu poate lua orice valoare ci doar una singură general valabilă componenta tuturor celorlalte valori. Nu putem concepe că 0 și © sînt unice dar produsul lor dau valori multiple, absurd. Aceasă cifră a produsului nu poate să întrunească toate aceste condiții decît dacă cifra este 1. Un 1 care poate reprezenta și Universul în Sine dar și orice **entitate/univers** prin multiplii și submultiplii lui. Pentru a studia diverse cazuri trebuie să stabilim elementele lui neutre, domeniile sale de definiție, limitele ca și unitățile sale de comparație. Orice **entitate/univers** are aceste elemente și orice parametru al ei de asemenea are aceste elemente. Matematicienii trebuie să găsească funcții pentru diverse **entități/univers** să le adapteze la realitate să le asocieze un relativ apoi pe tot parcursul cunoașterii să completeze și să corecteze transformarea funcției pînă la perfecțiunea la care nu vom ajunge niciodată dar ghidează convențiile realității noastre relative. (funcția realității $f(\lambda)$ este permanentă chiar și la valorile concrete și constante ale **entității/univers**). Orice funcție în cazul general oprice **entitate/univers** convențională placă de la elementele caracteristice, de aceea și funcției noastre trebuie să îi atribuim aceste elemente ca ea să devină o convenție (chiar dacă relativă) cu care să putem opera. La fel la orice **entitate/univers** (om, mașină, șosea, pom, energie, materie, etc.).